

паша, се спасили, въ вторникъ на 8 юний 1876 година се раздѣлили да подирятъ храна отъ близкитѣ махали: единиятъ, името на когото, за голѣмо съжаление, не можахъ да узная, отишелъ въ с Илаковъ рѣтъ, дѣто добродушнитѣ селяни братски го приели, нагостили, дали му хлѣбъ и благополучно го изпратили — въ Балкана, а другия — Кирковъ отишелъ въ м Драгановци, дѣто билъ хванатъ, вързанъ и прѣдаденъ на желатитѣ турци.

Когато докарали Киркова въ Елена, споредъ Захари Стояновъ — гл. **Запискитѣ му**, томъ III, стр. 169 — на когото самъ Кирковъ, въ присѣствие на Стефанъ Пешевъ и Ионко Карагъзововъ, му казалъ на 23 юний 1876 година въ Севлиевския затворъ, дѣто случайно се срѣцнали, че единъ чорбаджия го заплюлъ и пр.; а когато българитѣ, които го карали, запитали прѣдъ ковака мюдюрина, какво да го правятъ, той прѣзрително ги изгледалъ и имъ казалъ: „Ежте му главата.“ Този отговоръ поразилъ изродитѣ българи, които навѣрно сж очаквали едно „машала“, сконфузени,